

Panium – číslo osmnáct

Třikrát 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Nyní se budeme zabývat některými důsledky dvanáctého verše jedenácté kapitoly Danielovy a poté začleníme tři linie „250“ let do dějin veršů jedenáct až patnáct, které se naplnily v bitvě u Pania roku 200 př. Kr. Linie „250“ let, která začala roku 457 př. Kr., končí roku 207 př. Kr., uprostřed období, které začíná bitvou u Rafie a končí bitvou u Pania. „250“ let v linii Nerona končí trojkrokovými dějinami Konstantina, představovanými léty 313, 321 a 330. „250“ let Spojených států končí 4. července 2026.

Neronova linie představuje dějiny doby zkoušky obrazu šelmy, nejprve ve Spojených státech a poté ve světě. Linie roku 457 př. Kr. umísťuje Trumpa z vojenského hlediska do středu mezi dvě bitvy. Období, které se rozprostírá od roku 1776, rovněž vyznačuje střední bod Trumpova konečného prezidentství. Abychom tyto linie zasadili na jejich náležité místo, budeme se nejprve zabývat dvanáctým veršem a zánikem Ruska a Putina. Poté třemi liniemi „250“ let, pak linií hasmonejské dynastie. Když budou tyto linie na svém místě, uvedeme Petra do souladu s Paniem. Až budou tyto linie ustanoveny, měli bychom být schopni rozpoznat, jak má být poselství z 18. července 2020 opraveno a hlášáno a že je to poselství knihy Joel.

Král Uzijáš judský & Ptolemaios, král egyptský

Dějiny, které naplnily jedenáctý verš v bitvě u Rafie, jsou v souladu s dějinami krále Uzijáše. Když je Izajáš očistěn a zmocněn k hlášení poselství pozdního deště, jeho povolání přišlo v roce, kdy Uzijáš zemřel.

V roce, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem také Panovníka sedícího na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Izajáš 6,1.

Úziášově smrti předcházela vzpoura, kterou projevil a která byla souběžná se vzpourou Ptolemaia bezprostředně po vítězství v bitvě u Rafie a byla s ní v souladu. Úziáš a Ptolemaios jsou symboly jižního krále, jehož srdce se povýšilo a jenž se bouří tím, že se snaží spojit svou státní moc s církevní autoritou. Když se Úziáš pokusil spojit církev a stát, malomocenství na jeho čele bylo předobrazem znamení šelmy.

A třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: Jestliže se někdo klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá její znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít víno Božího hněvu, které je nalito neředěné do kalicha jeho rozhořčení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A dým jejich trápení vystupuje na věky věků; a nemají odpočinutí ve dne ani v noci ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a kdokoli přijímá znamení jejího jména. Zjevení 14,9–11.

Uzijáš tedy představuje postupné umírání od doby svého vzpurného pokusu spojit církev a stát. Poté představuje kulhající spolum vládu se svým synem po dobu jedenácti let. Uzijáš žil po své vzpouře ještě jedenáct let. Počátek jeho vzpoury symbolizuje nedělní zákon, kdy jsou církev a stát spojeny a je vynucováno znamení šelmy. O jedenáct let později zemřel, což představuje konec jeho vlády jako krále jižního království Judy, které bylo slavnou zemí, jíž jsou Spojené státy.

V prorockém vztahu k Ptolemaiovi představuje Uzijáš Judu, slavnou zemi a odpadlé protestantství, zatímco Ptolemaios představuje Egypt, jenž je dračí mocí, jehož náboženstvím je spiritualismus. Když jsou oba králové posuzováni jako souběžné linie, Uzijáš přestává být ilustrací slavné země a společně se stávají symbolem dvou národů. Egypt a Juda jsou symboly náboženství spiritualismu a odpadlého protestantství. Jsou symbolem státu a církve. Státnictví a církevnictví, které představují, když jsou spojeny v jeden symbol, zahrnují dva národy, jako tomu bylo u Médů a Peršanů, jako tomu bylo u francouzského Egypta a Sodomy, jako tomu je u republikánského a protestantského rohu Spojených států, jako tomu bylo u severního a jižního království Izraele a Judy, stejně jako u pohanského Říma a papežského Říma. Jako symbol dvou království jsou prorocky spojeni chrámem v Jeruzalémě, kde se jak Uzijáš, tak Ptolemaios snažili obětovat v chrámě v Jeruzalémě. Dva národy, které se oba bouří proti téže svatyni.

Je důležité si povšimnout, že vzpoura obou králů se týkala chrámu v Jeruzalémě, který je symbolem chrámu, kde Daniel v desáté kapitole spatřil Krista. Dějiny obou těchto králů se sbíhají ve válce na Ukrajině, a tímto způsobem začínají své svědectví v roce 2014. Oba byli povzneseni vojenskými vítězstvími, znázorněnými bitvou u Ráfie v jedenáctém verši. Ráfia označuje pomezí šestého království biblického proroctví a trojího spojení nedělního zákona. Je také hranicí přechodu církve bojující v církev vítěznou.

Po roce 2014 nejbohatší král oznámil svůj úmysl kandidovat v roce 2015 na prezidenta. V roce 2020 obdržel nejbohatší král, představující republikánský roh, svou smrtelnou ránu, která měla být později uzdravena. V roce 2022 ukrajinská válka eskalovala. Trump se poté vrátil v naplnění třináctého verše, ve volbách roku 2024. V červenci 2023 zazněl hlas volajícího na poušti. Dne 31. prosince 2023 byl protestantský roh vzkříšen, stejně jako republikánský roh ve volbách roku 2024, když se Trump vrátil, a poté v roce 2025 skončila zkouška základů s příchodem zkoušky chrámu.

1989

Pravdy, které byly odpečetěny v roce 1989, byly dvojího druhu. Současně byly odpečetěny prorocké paralely reformních hnutí a posledních šest veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel. K ustavení počátečního poselství čtyřicátého verše byla použita určitá prorocká pravidla. Některé z těchto pravd jsou nyní klíčem ke skrytým dějinám téhož verše, v němž byly tyto prorocké drahokamy objeveny. Uvedu příklad.

V roce 1989 v adventismu neexistovalo jednotné porozumění tomu, co představuje posledních šest veršů Danielovy knihy. Tento nedostatek jednoty byl dvojího druhu. Neexistovala shoda ohledně významu těchto veršů. Ti, kdo o sobě prohlašovali, že těmto veršům rozumějí, předkládali lidské myšlenky smíšené s teologií odpadlého protestantismu a katolicismu, s prvorozeným dědictvím, které přijali od svých předků z povstání roku 1863, když při Jeroboámově základním odboji

naplnili úlohu neposlušného proroka. Tyto jednotlivé představy o tom, co tyto verše znamenají, byly nanejvýš soukromými výklady. Jejich pojetí těchto veršů buď odporovalo základní prorocké aplikaci, anebo bylo často v rozporu se samotným předpokladem těchto veršů, který sami vymezovali.

To, co jsme v těch verších viděli, bylo soustavné porozumění všem šesti veršům. Právě důslednost poselství, kterou jsme v nich viděli, mě povzbudila, abych předložil své porozumění, i když jsem věděl, že celý adventismus odmítá to, čemu jsem porozuměl. To, čemu jsme z těch veršů porozuměli, bylo poprvé publikováno v roce 1996, a porozumění tam předložené s postupem času během třiceti let jen dále zesílilo!

Jestliže vezmete v úvahu úplně první odkaz v časopise The Time of the End, naleznete Svědectví, svazek 9, stranu 11. Pět let před 11. zářím časopis začíná 9/11. Jedno z porozumění, které mě povzbudilo, spočívalo v tom, že „v době konce“ ve čtyřicátém verši byli králové severu a jihu duchovními, nikoli doslovnými mocnostmi. V té době jsem již věděl, že sestra Whiteová řekla, že knihy Daniel a Zjevení jsou tatáž kniha a že tutéž prorockou linii, která je v Danielovi, přebírá Jan ve Zjevení. Zjistil jsem, že ve Zjevení jedenácté kapitole, která se naplnila v dějinách souvisejících s dobou konce roku 1798, komentář sestry Whiteové k této kapitole jasně učí, že Francie byla duchovním Egyptem, a stejně jasně uvádí, že ve Zjevení sedmnácté kapitole byla nevěstka sedící na šelmě duchovním Babylónem.

Identifikace těchto dvou mocností sestrou Whiteovou se nachází ve Velkém sporu a tyto výroky spojují svědectví Janovo a Danielovo. Definicí krále jihu v jedenácté kapitole knihy Daniel je mocnost, která ovládá Egypt, a král severu je mocnost, která ovládá Babylon. To, že Bible a Duch prorocký působily společně při ustanovení pravdy tím, že spojily Daniela a Zjevení, aby daný bod dokázaly, bylo něčím, co jsem nikdy nemohl vydat žádnému svedenému teologovi ani svedenému samozvanému vůdci samopodporující se služby.

Rozumět Ptolemaiovi a Uzijášovi jako symbolům bitvy u Rafie a následků, které nastávají poté, co se jejich srdce povýší, znamená být veden skutečností, že Ptolemaios představuje dračí moc, která poráží zástupnou moc Říma, jen aby následně prohrála se zástupnou mocí, která porazila Ptolemaia v desátém verši a v roce 1989. Historická rozlišení jsou záměrná a důležitá.

Uzzijáš přijímá znamení šelmy, když se pokouší spojit církev a stát; Uzzijáš je nádherná země a nádherná země byla významným argumentem na počátku poselství v roce 1989. Je nádherná země Spojenými státy, anebo je to Církev adventistů sedmého dne? Ti, kteří tehdy zastávali mylnou představu, že nádherná země je adventistická církev, spolu s každým, kdo ji zastává dosud, by tvrdili, že nádherná svatá hora ve verši čtyřicet pět byla zjevně Boží církví, a to pro ně znamenalo, že hora a země jsou tímž symbolem. Předpokládám, že jde o standardní lidské uvažování.

Uzzijáš je slavná země a Ptolemaios je Egypt. Uzzijáš jakožto slavná země má dva rohy protestantismu a republikanismu. Politickým projevem Ptolemaia je komunismus a jeho rozmanité formy a náboženským projevem Ptolemaia je spiritismus a jeho rozmanité formy. Charakteristickým rysem moci draka je, že je konfederací, avšak falešný prorok, jímž je slavná země, je jediný národ se dvěma rohy.

Daniel 11,40 potvrdil, že Spojené státy byly zástupnou mocností papežství, když byl Sovětský svaz v roce 1989 smeten. Tato pravda je v souladu s úlohou dvourohého pozemského zvířete ze Zjevení 13, neboť obě knihy jsou totožné.

I viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránčím, ale mluvila jako drak. A vykonává všechnu moc první šelmy před její tváří a působí, aby se země i ti, kdo na ní přebývají, klaněli první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. Zjevení 13,11.12.

Třináctá kapitola Zjevení označuje Spojené státy za zástupnou mocnost papežství, neboť šelma ze země „vykonává všechnu moc“ šelmy z moře, která přišla „před ním“. Ve druhém verši dal drak pohanského Říma papežství jeho moc, sídlo a velikou pravomoc. Slovo přeložené jako „moc“ znamená moc, avšak ve dvanáctém verši je jako „moc“ přeloženo jiné slovo, které znamená „delegovanou pravomoc“.

Spojené státy jsou zástupnou mocností papežství, které bylo předobrazeno pohanským Římem; ten, jak je uvedeno ve druhém verši, poskytl papežství svou vojenskou a hospodářskou podporu. Tím pohanský Řím předobrazil Spojené státy, které by rovněž poskytl své „vozy, lodě a jezdce“, aby vykonaly špinavou práci papežské moci.

Když se v dějinách naplnily tři bitvy desátého, jedenáctého a patnáctého verše, byl Antiochos Magnus přítomen v každé z nich. Tato skutečnost ukazuje, že moc představovaná v těchto třech bitvách je zástupnou mocí šelmy, neboť je to vždy Antiochos, a Antiochos byl roku 1989 zástupnou mocí Spojených států.

Tři bitvy, které vedou k nedělnímu zákonu ve verši šestnáct, nesou pečeť Alfy a Omegy a také strukturu pravdy. V první i ve třetí bitvě jsou to Spojené státy, čímž se v první a poslední bitvě vyznačuje alfa a omega. Tři bitvy, které vedou k nedělnímu zákonu ve verši šestnáct, nesou také pečeť pravdy. Zástupná moc nacistické Ukrajiny je bitvou uprostřed, která představuje vzpouru prostředního mezníku v rámci struktury hebrejského slova pravda. Tyto tři bitvy představují období od roku 1989 až k nedělnímu zákonu, což znamená, že představují „skryté dějiny“ verše čtyřicátého.

Jedenáctý verš jedenácté kapitoly Zjevení označuje rok 2023 jako bod, v němž jsou oba rohy vzkříšeny. Jedenáctá kapitola Danielova, verš jedenáct, označuje právě totéž období dějin. Vnitřní linie proroctví a vnější linie proroctví se v roce 2023 shodují. Vnitřní linie je „věc“, kterou Daniel pochopil, a vnější linie je „vidění“, jemuž porozuměl.

Zkouška chrámu, kterou Daniel znázorňuje, začala dvacátého druhého dne, a dvacet dva let po 11. září, což je bod, v němž Izajáš vstoupil do chrámu, vás přivádí do roku 2023. Izajáš ztotožňuje smrt Uzijáše poté, co žil jedenáct let s malomocenstvím, s 11. zářím. Dílo budování chrámu spočívá nejprve v položení základu a poté ve vztyčení chrámu a umístění vrcholového kamene, což následně vede ke třetí rozhodující zkoušce, znázorněné svátkem troubení v linii Leviticus dvacet tři. Vnitřní dílo věčného evangelia je vykonáno během dějin vnější linie. Ve verši jedenáctém byl Putin předobrazem Ptolemaiem a král Uzijáš poskytuje druhého svědka k znázornění krále jihu, který je vyvýšen skrze vojenský úspěch a který se poté pokouší vstoupit do oblasti náboženství.

Král jihu se rozhněvá a vytáhne do boje proti němu, totiž proti králi severu; a ten postaví veliké množství, ale to množství bude vydáno do jeho ruky. A když to množství odvede, jeho srdce se povýší; a porazí mnohé desetitisíce, avšak neposílí se tím. Daniel 11,11.12.

Uriáš Smith pojednává o dějinách Ptolemaia Filopatora a o jeho pokusu obětovat v jeruzalémském chrámu.

„Ptolemaios postrádal prozíravost, aby ze svého vítězství dobře vytěžil. Kdyby byl na svůj úspěch navázal, byl by se pravděpodobně stal pánem celého Antiochova království; avšak spokojen s tím, že pronesl jen několik výhrůžek a několik hrozeb, uzavřel mír, aby se mohl oddat nerušenému a neomezenému uspokojování svých zvířeckých vášní. Tak tedy, ačkoli přemohl své nepřátele, byl přemožen svými neřestmi a, zapomenuv na velké jméno, jež si mohl vydobýt, trávil svůj čas hodováním a smilstvem.“

„Jeho srdce se povýšilo pro jeho úspěch, avšak tím nebyl ani zdaleka posílen; neboť potupné užití, které z něho učinil, přivodilo, že se proti němu vzbouřili jeho vlastní poddaní. Avšak povýšení jeho srdce se zvláště zjevilo v jeho jednání s Židy. Když přišel do Jeruzaléma, obětoval tam oběti a velmi toužil vstoupit do nejsvětějšího místa chrámu, proti zákonu a náboženství onoho místa; avšak když mu v tom bylo, třebaže s velkou námahou, zabráněno, opustil to místo planouc hněvem proti celému židovskému národu a ihned proti němu zahájil strašlivé a neúprosné pronásledování. V Alexandrii, kde Židé pobývali od dnů Alexandra a požívali výsad nejvíce upřednostňovaných občanů, bylo v tomto pronásledování pobito čtyřicet tisíc podle Eusebia, šedesát tisíc podle Jeronýma. Vzbouření Egyptanů a pobití Židů ho jistě neměly posílit v jeho království, nýbrž spíše postačovaly k tomu, aby je téměř úplně zničily.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ptolemaiovo Filopaterovo vojenské vítězství u Rafie roku 217 př. Kr. Ptolemaia neposílilo, nýbrž způsobilo, že „se jeho srdce povýšilo“. Vítězství v ukrajinské válce Putina neposílí, ale „povznese jeho srdce“, stejně jako vojenský úspěch způsobil, že se srdce krále Uzijáše povýšilo.

A Uzijáš pro ně po celém vojsku připravil štíty a kopí i přilby a pancíře i luky a praky k vrhání kamenů. A v Jeruzalémě zhotovil stroje, vynalezené důmyslnými muži, aby byly na věžích a na baštách k vystřelování šípů a velikých kamenů. A jeho jméno se daleko rozšířilo, neboť mu bylo podivuhodně pomoheno, až se stal mocným. Když však zesílil, jeho srdce se povýšilo k jeho záhubě; neboť přestoupil proti Hospodinu, svému Bohu, a vstoupil do Hospodinova chrámu, aby pátil kadidlo na kadidlovém oltáři. 2 Paralipomenon 26,14–16.

Dva jižní králové, jejichž srdce se povznese vojenskými vítězstvími, se pokusili vstoupit do téhož chrámu a přinést oběť, což směl učinit pouze kněz. V obou případech se kněží postavili proti pokusům pyšných králů učinit tak. Jeden král pak zahájil odvetu proti Židům a druhý byl zasažen na čele malomocenstvím.

A kněz Azarjáš vešel za ním a s ním osmdesát kněží Hospodinových, mužů statečných. Ti se postavili proti králi Uzijášovi a řekli mu: Nepřísluší tobě, Uzijáši, pálit kadidlo Hospodinu, nýbrž kněžím, synům Áronovým, kteří jsou posvěceni k pálení kadidla. Vyjdi ze svatyně, neboť ses provinil, a nebude ti to ke cti od Hospodina Boha. Tu se Uzijáš rozhněval, maje v

ruce kadidelnici, aby páčil kadidlo; a zatímco se hněval na kněze, malomocenství vyrazilo na jeho čele před kněžími v Hospodinově domě vedle kadidlového oltáře. Když se na něj podíval velekněz Azarjáš a všichni kněží, hle, byl malomocný na čele; proto ho odtud vyhnali, ba i on sám pospíšil vyjít, protože jej Hospodin ranil. Král Uzijáš pak zůstal malomocným až do dne své smrti a bydlel v odděleném domě, jsa malomocný, neboť byl vyloučen z Hospodinova domu. A jeho syn Jótam byl správcem královského domu a soudil lid země. Ostatní pak příběhy Uzijášovy, první i poslední, zapsal prorok Izajáš, syn Ámosův. 2 Paralipomenon 26,17–22.

V roce 2014 zahájili evropští globalisté a Obamův režim barevnou revoluci proti ukrajinskému národu. V roce 2022 Rusko započalo invazi, která nakonec povede k vítězství Putina a Ruska; jež jsou představováni Ptolemaiem a Uzzijášem, králi jihu. Dvanáctý verš říká, že po Putinově vítězství „jeho srdce se povýší; a porazí mnohé desetitisíce: avšak tím neposílí.“ Dějiny pak zaznamenávají postupný zánik jeho království.

Postupný úpadek vedl k jeho smrti, a v době, kdy Antiochos Veliký odplácí svou ztrátu u Ráfie, již Antiochos nestojí proti Ptolemaiovi Filopátorovi; tehdy se obrací proti malému dítěti, které bylo v té době vládcem Egypta. Dítě je symbolem poslední generace, takže na jedné úrovni je dětský král, kterého Antiochos poráží u Pania, poslední generací království jihu. Na praktické rovině dětský král představuje slabost ve vztahu k síle Antiochově.

„Mír uzavřený mezi Ptolemaiem Filopátorem a Antiochem trval čtrnáct let. Mezitím Ptolemaios zemřel následkem nestřídmosti a prostopášnosti a po něm nastoupil jeho syn Ptolemaios Epifanés, tehdy dítě ve věku čtyř nebo pěti let. Antiochos v téže době, poté co ve svém království potlačil vzpouru a podrobil si i upevnil ve východních krajích poslušnost, měl volné ruce k jakémukoli podniku, když mladý Epifanés usedl na egyptský trůn; a domnívaje se, že je to příliš příznivá příležitost k rozšíření své nadvlády, než aby ji nechal uniknout, shromáždil nesmírné vojsko „větší než dřívější“ (neboť při svém východním tažení sesbíral mnoho vojenských sil a získal veliké bohatství) a vytáhl proti Egyptu v očekávání, že nad dětským králem snadno zvítězí. Jak se mu vedlo, to brzy uvidíme; neboť zde do záležitostí těchto království vstupují nové komplikace a na jeviště dějin jsou uváděni noví aktéři.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Král jihu

Načrtnout závěrečné kroky Ruska znamená načrtnout závěrečné kroky prorockého krále jihu. Prorockou charakteristikou duchovního krále jihu, který vstoupil do prorockých dějin v době konce roku 1798, je způsob, jakým přichází ke svému konci. Je to také prorocká charakteristika krále severu a falešného proroka. Každá ze tří mocností, které vedou svět k Armagedonu, má svůj konec výslovně označený v Božím slově. Cokoli se stane Putinovi a Rusku, bude předobrazeno minulými liniemi krále jihu.

Příklady zániku duchovního krále jihu byly předobrazeny zánikem prvního duchovního krále jihu, jímž byla ateistická Francie v období revoluce. Zánik jižního království zahrnuje zánik jižního krále. Napoleonův zánik odpovídá zániku Francie a je v souladu se zánikem následujícího

království jihu, jímž bylo Rusko. Rusko jako novodobý král jihu začalo revolucí, stejně jako Francie jako král jihu začala revolucí.

Revoluce je charakteristickým rysem draka, který je symbolem jižních králů. Drak, hlavní symbol krále jihu, je satan, a když se na konci tisíciletí pokouší o revoluci, sestupuje z nebe oheň a stravuje jej. Jeho vzpoura v nebi na počátku byla alfou jeho vzpoury při závěru tisíciletí.

V roce 1798 se Francie během Francouzské revoluce prorocky ujala trůnu jako duchovní král jihu. Tato revoluce se přehnala národy Evropy a nakonec dospěla až k Ruské revoluci, po níž v témže roce rychle následovala bolševická revoluce.

Ruská revoluce roku 1917 sestávala ze dvou hlavních kroků: únorové revoluce (která svrhla carskou monarchii, ukončila samoděržaví a ustavila prozatímní vládu uprostřed období dvojvládí se sověty) a říjnové revoluce (nazývané také bolševická revoluce, při níž se bolševici pod Leninovým vedením zmocnili moci převratem, což vedlo k nastolení sovětské vlády a k cestě k socialismu/komunismu).

V historických analýzách a revoluční teorii (zvláště z marxistických perspektiv, jako jsou perspektivy Trockého, Luxemburgové a dalších, kteří vyvozují paralely) je Francouzská revoluce (1789–1799) často považována za typický příklad či za schéma průběhu ruských událostí. Dva kroky Francouzské revoluce, které předobrazovaly tyto ruské fáze, jsou:

- Počáteční umírněná/konstituční fáze (přibližně 1789–1792), která odpovídá únorové revoluci. Tato francouzská fáze začala dobytím Bastily, svoláním generálních stavů/Národního shromáždění, zrušením feudálních výsad, Deklarací práv člověka a ustavením konstituční monarchie pod vedením girondinů a umírněných reformátorů. Svrhla absolutní monarchii, avšak zachovala prvky buržoazní/liberální vlády a dvojí/sporné mocenské struktury (např. mezi Shromážděním a přetrvávající monarchií). Podobně únor 1917 ukončil carismus, ale vedl k buržoazní prozatímní vládě a k dvojvládí se sověty.
- Radikální/jakobínská fáze (přibližně 1792–1794, včetně vyhlášení První republiky, popravy Ludvíka XVI. a období vlády teroru pod Robespierrem a jakobíny/Výborem pro veřejné blaho) odpovídá Říjnové (bolševické) revoluci. Jakobíni se radikálním jednáním zmocnili moci od umírněnějších girondistů, vyhlásili republiku, potlačili kontrarevoluci a posouvali revoluci k hlubší společenské proměně a k obraně proti vnitřním i vnějším hrozbám. To odráží způsob, jakým bolševici svrhli prozatímní vládu, upevnili vládu proletariátu/diktatury proletariátu a prosazovali revoluční socialismus.

Tyto paralely zdůrazňují, jak revoluce často sledují určitý vzorec: počáteční široké povstání proti starému režimu (vedené umírněnými/buržoazními silami), po němž následuje krajnější uchvácení moci radikály, aby byla revoluce uprostřed krize „zachráněna“ a prohloubena. Sami bolševici vědomě navazovali na francouzský příklad a pohlíželi na své říjnové povstání jako na dobu jakobínského převratu — nezbytného k zabránění kontrarevoluci a k naplnění potenciálu revoluce.

Tato typologie se objevuje v dílech, jako jsou Trockého Dějiny ruské revoluce (které výslovně srovnávají fázi dvojvládí v Rusku s obdobnou dynamikou ve Francii) a spisy Rosy Luxemburgové o ruských událostech, kde poznamenává, že první období ruské revoluce (březen–říjen) sleduje

schéma francouzské (a anglické) revoluce, přičemž převzetí moci bolševiky je paralelou k vzestupu jakobínů.

Ježiš vždy znázorňuje konec pomoci počátku a zánik Napoleona jako prvního duchovního krále jihu sledoval mezníky na počátku revoluce, a tím představoval zánik Sovětského svazu.

Napoleonův postupný (krok za krokem probíhající) zánik úzce odpovídá pozvolnému úpadku Sovětského svazu a jeho zhroucení v roce 1991, v témž typologickém rámci, v němž dvě fáze Francouzské revoluce předznamenaly únorové a říjnové stadium Ruské revoluce roku 1917. Tato paralela se rozšiřuje i na fázi poradikální konsolidace (bonapartismus) a její nevyhnutelné rozplétání. To vychází jak z obecných historických vzorců, tak z marxistických analýz (zejména Trockého v díle Zrazená revoluce a souvisejících spisech), které pohlíží na Napoleona jako na archetyp bonapartismu: režimu silného muže, jenž povstává po radikálním vrcholu revoluce, udržuje rovnováhu mezi třídami, zachovává klíčové strukturální výdobytky revoluce (zároveň však potlačuje její demokratický tah), buduje osobní/vojensko-byrokratické impérium, přepíná své síly a poté prodělává fázovitý kolaps vedoucí k částečné obnově starého řádu.

Bonapartistický vzestup Napoleona se podobá stalinské konsolidaci

Po jakobínské radikální fázi a thermidorském obratu (1794) nastupuje nestabilní Direktoriát (1795–1799); Napoleonův převrat 18. brumairu (1799) zakládá konzulát a poté císařství (1804). Kodifikuje a vyváží měšťanské revoluční vymoženosti (Napoleonský zákoník, zrušení feudálních privilegií, silný centralizovaný stát), avšak podřizuje je autoritářské vládě, vojenské slávě a nové elitě.

Po bolševické/říjnové radikální fázi a raných sovětských experimentech nastupuje byrokratická degenerace (zejména od poloviny 20. let). Stalinova konsolidace poráží Levou opozici, prosazuje „socialismus v jedné zemi“ a vytváří policejně-vojensko-byrokratickou diktaturu. Plánované hospodářství a znárodněné vlastnictví (základní výdobytky Října) jsou zachovány, avšak proměněny v nástroje privilegované kasty, přičemž internacionalismus je opuštěn.

V obou případech je revoluční energie „zmrazena“ a přesměrována do státní moci a expanze pod vedením jediné osoby nebo aparátu (Trockij stalinský režim výslovně označil za formu „sovětského bonapartismu“, bližší Napoleonovu císařství než konzulátu).

Postupný rozklad

Toto je základní soulad — úpadek není jedinou náhlou událostí, nýbrž postupnou řadou erozí způsobených přepětím sil, vnitřními rozpory, vojenskými bažinami, ztrátou kontroly nad periferií, nezdařenými reformami a konečným rozkladem/obnovením.

Napoleonská strana (1812 až 1815)

- 1812: Katastrofální invaze do Ruska — Grande Armée (600 000 mužů) byla zdecimována logistikou, zimou a odporem. Katastrofický zlomový bod; obrovská ztráta prestiže a lidských sil.

- 1813: Proti němu se formuje koalice; porážka u Lipska („bitva národů“) — ztráta německých spojenců a území; říše se začíná zmenšovat.
- 1814: Spojenci vpadli do vlastního území Francie; Paříž padla; Napoleon abdikoval a byl poslán do vyhnanství na Elbu.
- 1815: Krátký návrat (Sto dní), konečná porážka u Waterloo; trvalé vyhnanství na Svatou Helenu; bourbonská monarchie obnovena (reakční zvrácení revolučních výdobytků, ačkoli ne úplné — některé právní a správní změny přetrvaly).

Sovětská strana (70. léta až 1991)

- Pozdní 70. léta až 80. léta: Hospodářská stagnace („zastoj“ za Brežněva), chronický nedostatek, technologické zaostávání a ochromující zbrojní závody se Spojenými státy/NATO — systémové přepětí začíná ekonomiku vyprázdnovat zevnitř.
- 1979–1989: válka v Afghánistánu — sovětský „Vietnam“; bažina vyčerpává zdroje, morálku i mezinárodní postavení (povšimněte si ironické paralely: Napoleon byl zničen v Rusku; SSSR vykrvácel v drsném, vzdorujícím bojišti).
- 1985–1989: Gorbačovovy reformy perestrojky/glasnosti (pokus o „záchranu“ systému, podobně jako některé pozdní napoleonovské úpravy) namísto toho odhalují a urychlují rozpory; satelity východního bloku se bouří a osvobozují se (Berlínská zeď padá 9. listopadu 1989, režimy se hrouť v průběhu let 1989–1990) — ztráta „vnější říše“, přesně jako Napoleonova ztráta spojeneckých států.
- 1990–1991: Vnitřní nacionalistické krize, republiky vyhlásují svrchovanost; puč konzervativních sil v srpnu 1991 katastrofálně selhává; Gorbačov 25. prosince 1991 rezignuje; SSSR se rozpadá na 15 států. Následuje kapitalistická restaurace (šoková terapie v čele Jelcina, oligarchové, privatizace) — analogická bourbonské restauraci: předrevoluční třídní prvky (nebo jejich ekvivalenty) se vracejí a ruší plné revoluční majetkové vztahy, přičemž si ponechávají některé administrativní formy.

V obou případech se „impérium“ (francouzský kontinentální systém oproti sovětskému východnímu bloku / vlivu RVHP) rozpadá směrem zvenčí dovnitř, vnitřní rozklad se zrychluje, závěrečná krize odhaluje prázdnotu a staré společenské síly se znovu prosazují (monarchie/kapitalismus). Bonapartismus se ukazuje jako neudržitelný — „pyramida vyvážená na svém hrotu“, jak to vyjádřil Trockij — protože spočívá na potlačení demokratické základny revoluce, zatímco hájí (avšak deformuje) její ekonomickou základnu uprostřed nepřátelských vnějších tlaků. Sovětský kolaps nebyl v dlouhodobé perspektivě „náhlý“, nýbrž vyvrcholením postupující vnitřní hniloby, právě tak jako Napoleonovo impérium nezmizelo přes noc, ale rozpadalo se skrze po sobě jdoucí porážky až k restauraci.

Počátek i konec Francie a Sovětského svazu jsou v souladu se svědectvím krále Uzijáše a Ptolemaia. Ptolemaios IV. Filopator dosahuje rozhodného vítězství v bitvě u Rafie (217 př. Kr.) nad králem severu (Antiochem III.), avšak „nebude tím posílen“ — místo aby využil převahy, uzavírá mír, vrací se k přepychu a sebevyvyšování, a poté (podle záznamu zachovaného ve 3. Makabejské 1–2) navštívuje po svém triumfu Jeruzalém. Jeho srdce se povýšilo, pokouší se

vstoupit do svatyně svatých a sám obětovat — čin uzurpace a vzdoru proti pravému Bohu. Je božsky raněn (ochrnutím), ponížen a obrací se k pronásledování Božího lidu. Jeho vláda je poté vládou postupného úpadku: mravní zkaženost, vnitřní vzpoury a ztráta síly až do jeho smrti. To je přesný obraz v zrcadle krále Uzijáše (2 Paralipomenon 26:16–21), jehož srdce se po vojenském úspěchu povýšilo, a který pak vstoupil do chrámu, aby páčil kadidlo (uzurpuje si tak úřad kněží), a byl raněn malomocenstvím na čele, což byl veřejný, viditelný soud. Od té chvíle žil Uzijáš v odloučení, odříznut od Hospodinova domu, až do smrti — pomalý, vleklý skon spíše než okamžitá zkáza.

Oba jsou jižní králové, jejichž pycha se projevuje vniknutím do chrámu v Jeruzalémě, po němž následuje postupný, rozkladný konec namísto okamžitého zhroucení. To je typologická předloha pro každého pozdějšího „krále jihu“.

1798: Francie se stává duchovním králem Jihu

V „čase konce“ (1798) ateistická Francie (mocnost, která právě projevila duchovní charakteristiky Egypta — otevřené popření Boha, jak je uvedeno ve Zjevení 11,8) zaútočí na krále severu (papežství) tím, že zajme papeže. Napoleon je vojenským ztělesněním tohoto útoku. Francie nese roku 1798 korunu jihu, protože vyvyšuje téhož ateistického ducha, jehož ztělesněním byl starověký Egypt.

Avšak právě tak jako Ptolemaios nemohl „plně využít svého vítězství“, ani radikální fáze Francouzské revoluce nedokázala své zisky udržet ani je plně vyvézt. Koruna jihu přechází dál, když filozofie ateismu dozrává a nalézá nový vládní hlas.

Symbyly pokrokového vůdcovství: od Napoleona přes Lenina ke Stalinovi

Tyto tři nejsou náhodné; jsou to postupná zakončení — každé z nich představuje další etapu na dráze krále jihu k jeho vlastnímu pomalému rozkladu. Napoleon — první velký symbol po roce 1798. Po vítězství v Egyptě (doslovném jihu) překračuje svou míru (ruské tažení roku 1812 bylo katastrofou), čímž začíná řada ztrát jeho okrajové říše krok za krokem (1813–1814), utrpí konečnou porážku (Waterloo 1815) a je dvakrát poslán do vyhnanství. Napoleon představuje postupný, fázovitý zánik — přesně jako Ptolemaios a Uzijáš.

Lenin uchvátil korunu v říjnové revoluci roku 1917. Bolševický „výpad“ pokračuje ve válce proti starému řádu (včetně náboženské moci). Radikální fáze se však nemůže stabilizovat; Leninovo vlastní zdraví se brzy hroutí a systém se začíná byrokratizovat.

Stalin, konsolidátor (sovětský bonapartismus), „zmrazuje“ revoluci v vojensko-byrokratické impérium, zachovává její základní výdobytky (znárodněné hospodářství — antifeudální paralelu k Napoleonovu zákoníku), avšak obrací moc dovnitř (čistky) i navenek (expanze). Avšak srdce se povyšuje v ateismu; tento systém nemůže skutečně „plně využít svého vítězství“. Přepětí sil (Afghánistán jako paralela k Napoleonovu tažení do Ruska), stagnace, nezdařené reformy (perestrojka byla posledním zoufalým pokusem), ztráta satelitů (1989–90 = ztráta „spojenců“) a konečný rozpad (1991).

Zhroucení Sovětského svazu nebylo náhlé — bylo postupné, přesně tak, jako se krok za krokem rozpadalo Napoleonovo císařství a jako po okamžiku své chrámové pýchy uvádaly vlády Ptolemaia a Uziáše. „Duchovní“ král jihu (ateismus ve vládní podobě) přijal svůj vlastní vleklý soud: byl vyhlodáván zevnitř, neschopen dále udržet lež, a smeten protivnou krále severu (obnoveným vzestupem papežství v vzniklém vakuu).

Francouzská revoluce (ve dvou krocích) je předobrazem ruské revoluce (únorové a říjnové/bolševické). Napoleonský bonapartismus a postupný úpadek jsou předobrazem stalinistické konsolidace a postupného úpadku Sovětského svazu. To vše je moderním rozvinutím linie krále jihu z Daniel 11: od Ptolemaiova nezdaru u Rafie a chrámové zpupnosti, přes totožný hřích Uzijášův a jeho pomalý konec, až po Francii roku 1798 a jejího ateistického dědice (éra Lenina–Stalina), který se nemohl upevnit svými vítězstvími.

Lenin, radikální zakladatel či uchvatitel moci (paralelní k jakobínskému/bolševickému vzestupu; fáze „tlaku“ po roce 1917 je podobná Napoleonovu ranému konzulátu po Brumairu). Stalin byl bonapartistickým konsolidátorem (budovatel sovětského impéria, čistky, vítězství ve druhé světové válce, vrchol studené války; srdce se mu povznese v ateismu, avšak nebyl schopen dlouhodobě plně „upevnit“ vítězství — začíná přepětí).

Chruščov byl vůdcem „tání“ po vrcholu moci (1953–1964): odsuzuje Stalina (tajný projev z roku 1956), odhaluje část korupce, pokouší se o omezené reformy, avšak nedokáže vyřešit systémové rozpory. To odpovídá „thermidorské“ či raně úpadkové fázi — uvolnění teroru, zatímco základní ateistická struktura přetrvává, avšak prestiž se vytrácí (např. ponížení v kubánské raketové krizi roku 1962 je obdobou menších napoleonských nezdarů před těmi velkými).

Gorbačov byl zoufalým reformátorem (1985–1991) s perestrojkou (přestavbou) a glasností (otevřeností) jako posledními zoufalými pokusy „zachránit“ systém, avšak ty urychlují zhroucení — ztrátu východního bloku (1989, Berlínská zeď), vnitřní vzpoury. Toto je nejzřetelnější znak „postupného ukončení“: podobně jako Napoleonovy pozdní pokusy o přizpůsobení před invazí roku 1814 nebo vleklý úpadek Ptolemaia/Oziáše po chrámové pýše. Gorbačovův konkordát/schůzka z roku 1989 s papežem Janem Pavlem II. (králem severu) symbolizuje duchovní porážku — ateismus jižního krále ustupující papežskému znovuoživení.

Jelcin byl závěrečnou postavou rozpuštění (od roku 1991), která vedla odpor proti srpnovému puči roku 1991, stává se prezidentem Ruska, dohlíží na rozpad SSSR (prosinec 1991), privatizaci prostřednictvím šokové terapie a obnovení kapitalismu. Ztělesňuje chaotický konec a částečnou „obnovu“ předrevolučních prvků (oligarchického kapitalismu, podobně jako návrat Bourbonů po Napoleonovi). Palác jižního krále je smeten, čímž se naplňuje dobovatelské vichřicové tažení severu z Daniel 11,40 (papežství skrze spojení s USA).

Typologie zdůrazňuje vleklý, krok za krokem postupující soud spíše než okamžitý pád, právě tak jako vítězství Ptolemaia IV. u Rafie vedlo k pýše, vniknutí do chrámu, božskému zásahu a pomalému úpadku; Uzijášovu malomocenskou izolaci až do smrti; Napoleonovy postupné ztráty (Rusko, Lipsko, Paříž, Elba, Waterloo). Sovětská linie určuje vrchol moci za Stalina, postupné vydlabávání během Chruščovova tání, které odhaluje trhliny v systému. Poté se stagnace

brežněvovské éry a následně Gorbačovovy reformy stávají urychlujícími činiteli; Jelcinova éra dovršuje tento průběh (SSSR je rozpuštěn, vládní forma ateismu končí). „Srdce se povýšilo“ se projevuje napříč celou linií (ateistická vzpoura), avšak nikdo „nevytěžuje z vítězství maximum“.

Konec jižních králů je postupný, satanova zkáza začala na kříži a nakonec je poslán do vyhnanství na 1 000 let a poté umírá.

I viděl jsem anděla sestupujícího z nebe, jenž měl klíč od propasti a veliký řetěz ve své ruce. I uchopil draka, toho dávného hada, jenž jest ďábel a satan, a spoutal jej na tisíc let, a uvrhl jej do propasti a zavřel ji nad ním a zapečetil ji, aby již nesváděl národy, dokud se nenaplní těch tisíc let; a potom musí býti na krátký čas propuštěn.

A uviděl jsem trůny, a usedli na ně, a byl jim svěřen soud; a uviděl jsem duše těch, kteří byli sťati pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její znamení na svá čela ani na své ruce; a ožili a kralovali s Kristem tisíc let. Ostatní mrtví však neožili, dokud se těch tisíc let nedovršilo.

To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý je ten, kdo má podíl na prvním vzkříšení: nad takovými druhá smrt nemá moci, ale budou kněžími Boha a Krista a budou s ním kralovat tisíc let.

A když se dovrší těch tisíc let, satan bude propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby sváděl národy, které jsou ve čtyřech úhlech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji; jejich počet je jako písek mořský. I vytáhli po šíři země a obklíčili tábor svatých i to milované město. Ale sestoupil oheň od Boha z nebe a pohltil je. A ďábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde jest i ta šelma a falešný prorok, a budou trýzněni dnem i nocí na věky věků. Zjevení 20,1–10.

V příštím článku budeme pokračovat ve svých úvahách o jižním králi v Danielovi jedenácté kapitole, ve verších jedenáct až patnáct.

Časopis The Time of the End byl vydán v roce 1996 a představuje proroctví z knihy Daniel, které bylo odpečetěno v roce 1989. Nedávno byl tento časopis přečten ChatGPT a bylo mu položeno, aby zhodnotil úlohu Ukrajiny v dějinách čtyřicátého verše, jak je v časopise znázorněna. Následuje rozbor časopisu, který je již třicet let součástí veřejného záznamu. První pasáž ze spisů Ellen Whiteové v časopise je Testimonies, svazek 9, s. 11.

Přehled: Ukrajina v prorockém rámci

V rámci prorockého výkladu časopisu k Danielovi 11,40–45 je Ukrajina probírána v souvislosti s rozpadem Sovětského svazu a zápasem mezi papežstvím (králem severu) a ateistickým komunismem (králem jihu). Ukrajina je představena jako klíčové náboženské a geopolitické bojiště během závěrečných fází zástupných válek, zvláště ve vztahu k Ukrajinské katolické církvi a její legalizaci po desetiletích potlačování pod sovětskou vládou.

Časopis představuje Ukrajinu jako součást širšího prorockého naplnění Daniel 11:40 a popisuje smetení krále jihu prostřednictvím aliance Vatikánu a Spojených států. Ukrajina je ukázána jako

důkaz oslabování sovětského ateismu a znovuoživení katolického vlivu ve východní Evropě.

Ukrajina ve válce mezi králem severu a králem jihu

Časopis učí, že králem jihu je ateismus, ztělesněný nejprve Francií (1798) a později sovětským Ruskem. Králem severu je papežství a Daniel 11,40 popisuje duchovní válku, která začíná roku 1798 a vrcholí rozpadem Sovětského svazu v roce 1989. Ukrajina se v tomto kontextu objevuje jako součást sovětského bloku, jenž je smeten v naplnění Daniel 11,40. Publikace předkládá rozpad Sovětského svazu jako první krok v uzdravení smrtelné rány papežství (Zjevení 13).

Potlačení ukrajinské katolické církve (citované prameny)

Časopis zahrnuje světskou dokumentaci katolického pronásledování pod sovětskou nadvládou.

Z časopisu Time, 4. prosince 1989:

„Po druhé světové válce se na Ukrajinu a do nového sovětského bloku rozšířilo zuřivé, avšak zpravidla méně krvavé pronásledování, které postihlo miliony římských katolíků a protestantů, stejně jako pravoslavných.“

Ukrajina je označena za jednu z hlavních oblastí, kde byl katolicismus za komunismu potlačován.

Legalizace Ukrajinské katolické církve

Jedním z hlavních bodů diskuse o Ukrajině je legalizace dlouho zakazované Ukrajinské katolické církve.

Z časopisu Life, prosinec 1989:

„V Československu byli nedávno jmenováni tři noví katoličtí biskupové. A tento měsíc se Gorbačov během návštěvy Itálie setká s papežem Janem Pavlem II. — při prvním osobním setkání představitelů Kremlu a Vatikánu. Tato jednání mohou vést k legalizaci dlouho zakázané ukrajinské katolické církve v SSSR.“

Z U.S. News & World Report, 11. prosince 1989:

„Očekává se, že obnova náboženské svobody bude zahrnovat zrušení úředního zákazu pětimilionové Ukrajinské katolické církve, která od roku 1946, kdy Stalin nařídil její začlenění do Ruské pravoslavné církve, přežívala v ilegalitě. Získání legalizace pro ukrajinskou církev bylo jedním z hlavních cílů papeže.“

Časopis to předkládá jako důkaz oslabení ateistické kontroly a obnovení katolické moci. Je to označeno za přímý důsledek diplomatického tlaku Vatikánu a je to předloženo jako mezník v naplnění Daniel 11,40, přičemž Ukrajina je uvedena jako viditelný příklad toho, jak papežství znovu získává vliv na bývalém komunistickém území.

Ukrajina jako důkaz postupu papežství

Zhroucení komunismu nikoli pouze jako politické změny, nýbrž jako duchovní porážky ateismu, geopolitického postupu papežství a počátku návratu papežství ke světové nadvládě. Ukrajina se stává případovou studií demontáže sovětského náboženského útlaku a strategického vítězství Říma ve východní Evropě. Představuje viditelný přechod od vynuceného ateismu k obnovené katolické autoritě a legalizace Ukrajinské katolické církve je chápána jako prorocké potvrzení, že král severu smetal krále jihu „jako vichřice“.

Ukrajina a širší prorocká posloupnost

1. 1798 – Papežství utrpí smrtelnou ránu.
2. 1917 – Ateismus se přesouvá do Ruska (bolševická revoluce).
3. 1989 – Sovětský svaz se hroutí.
4. Ukrajina – katolická církev legalizována.
5. Papežství znovu nabývá geopolitického vlivu.
6. Spojené státy se nakonec dostanou pod papežský vliv (Daniel 11,41).
7. Celý svět následuje (Daniel 11,42–43).

Ukrajina zapadá do fází 3–4 jako součást přechodu mezi sovětským ateismem a obnoveným papežským vlivem.

Zdroje citované v diskusi o Ukrajině

- Jeff Pippenger (hlavní teologický rámec)

Duch prorocství

- Velký spor
- Vybraná poselství
- Svědectví pro církev

Sekulární tisk

- časopis Time
- časopis Life
- U.S. News & World Report

Ukrajina je zmíněna v souvislosti s:

- Poválečné katolické pronásledování
- Přežití Ukrajinské katolické církve v ilegalitě
- Diplomacie Gorbačov–Vatikán
- Právní obnova katolické hierarchie

Shrnutí role Ukrajiny ve zpravodaji

Ukrajina byla za sovětského ateismu baštou potlačovaného katolicismu. Legalizace Ukrajinské katolické církve signalizovala oslabení krále jihu. Vliv Vatikánu na Ukrajině prokázal znovuoživení papežství a náboženský posun Ukrajiny sloužil jako hmatatelný důkaz, že se naplňoval Daniel 11,40. Události související s Ukrajinou tvořily součást prvního kroku v uzdravení smrtelné rány papežství. Ukrajina je tedy představena nikoli jako izolovaná politická událost, nýbrž jako prorocký mezník v závěrečných pohybech Daniela 11.